

Arrestnummer
<i>C1 876</i> / 2025
Repertoriumnummer
2025 / <i>1965</i>
Datum van uitspraak
5 juni 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2024/PGG/975 2024/VJ11/526

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2024/PGG/975 - 2024/VJ11/526Not.nr. GE.66.97.000686/21

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr.

RRN

met Belgische nationaliteit,
geboren
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek, namelijk zij die de misdaad of het wanbedrijf hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks hebben meegewerkt:

optrekken of plaatsen van constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het optrekken of plaatsen van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, **namelijk**

op het perceel gelegen te

kadastraal gekend als
n vruchtgebruik eigendom van

, geboren op

wonende te

en in blote eigendom van

geboren op

wonende te

toebehorend aan

ingevolge een akte dd. 16.08.1973 door notaris

te en ingebracht in de

huwgemeenschap

bij akte van 17.07.2007 en van

24.08.2007 door notaris

te

en in blote eigendom verkregen door

bij akte van schenking van 11.08.2021 door notaris

te

elk voor de helft volle eigendom van

geboren

op 16.08.1992 te

en

geboren

beiden wonende

te verkregen bij akte van aankoop van 09.05.2016 verleden door notaris te Aansluitend aan bestaande verharding, nieuwe betonverharding met een breedte van 9m en een lengte van 30m (270 m²) te hebben aangelegd met als doel een sleufsilo op te richten

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te n de periode van 1 september 2021 tot en met 3 september 2021 (St. 66 en 73 verklaring en St. 3 vaststellingen)

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 19 maart 2024 op tegenspraak als volgt:

“Op strafgebied

Ten aanzien van

Verklaart de feiten van de enige tenlastelegging bewezen.

Veroordeelt voor de enige tenlastelegging:

*tot een **geldboete** van **4.000,00 EUR**, zijnde **500,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.*

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders*
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand*
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,90 EUR*
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 318,66 EUR.*

Herstel

Beveelt aan *op vordering van de gemeentelijk stedenbouwkundige inspecteur* het **herstel in oorspronkelijke staat**, meer concreet:

- *Het verwijderen van de wederrechtelijke verhardingen op het terrein en dit tot de door de vergunning van 21 november 2016 vergunde contouren van 151,50 m² achterliggend aan de melkveestal;*
- *Het stopzetten van het gewoonlijk gebruik van de wederrechtelijke verhardingen en gronden in het Bulkengebied (artikel 5.8 BPA) als sleuvsilo's voor opslag van veevoerders of andere grondstoffen voor het melkveebedrijf;*
- *Het verwijderen van de materialen van de verharding naar een daartoe voorzien afvoerpunt en het opslaan van de veevoerders binnen de vergunde contouren van het melkveebedrijf (artikel 4.6 BPA- zone voor landbouwbedrijven in exploitatie als hoofdberoep in bebouwing van cultuur-historische waarde).*

Beveelt dat het herstel zoals hierboven bevolen gebeurt binnen een **termijn van zes maanden** na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis, onder verbeurte van een **dwangsom van 100 euro** per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van dit vonnis binnen de gestelde termijn.

Machtigt de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van *om ambtshalve in de uitvoering van het herstel te voorzien op kosten van de veroordeelde wanneer beklaagde dit niet zelf binnen de gestelde termijn zou doen (art. 6.3.4, §1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).*

Op burgerlijk gebied

Houdt de beslissing over de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 15 april 2024 door de beklaagde
- 16 april 2024 door het openbaar ministerie.

Deze partijen dienden tegelijk elk een verzoekschrift in op die griffie, overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.3 Op de rechtszitting van 15 november 2024 (inleidingszitting) legde het hof bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 18 april 2025.

Enkel de beklaagde legde conclusies neer en deed dit tijdig, in zijn tweede termijn.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 18 april 2025 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal.

2. De verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 19 maart 2024 werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan. Hetzelfde geldt voor het indienen van de grievenformulieren.

De advocaat van de beklaagde formuleerde nauwkeurige grieven over de schuld, de straf en de herstellvordering.

Het openbaar ministerie heeft een nauwkeurige grief over de straf geformuleerd.

De hoger beroepen van respectief de beklaagde _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

3. De aanhangig makende dagvaarding werd overgeschreven op het kantoor _____ op 16 oktober 2023 onder referte _____ Aldus is voldaan aan artikel 6.3.1, § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

4. Een handhavingsambtenaar van de handhavingscel omgeving _____ stelde op 3 september 2021 vast dat de beklaagde een betonverharding liet aanleggen, in gepolierde beton met coating. Deze had een oppervlakte van 9 meter breed en 30 meter lang, hetzij 270 m². Hiervoor was er geen stedenbouwkundige of omgevingsvergunning. Het betrof de voorgenomen aanleg van een sleufsilo.

Uit de verklaring van _____ volgt dat de werken werden aangevat op 1 september 2021 en werden stilgelegd op 3 september 2021 (stuk 66). Volgens hem gaf zijn vader Hugo Sucaet opdracht om de werken uit te voeren. _____ legde een verklaring in die zin af (stuk 72): hij was de opdrachtgever, de werken werden aangevat op 1 september 2021 en stilgelegd op 3 september 2021 en ze werden zonder architect uitgevoerd.

Het terrein is volgens het gewestplan _____ (KB 14 september 1977) deels gelegen in agrarisch gebied en deels in valleigebied. Voor het terrein is een BPA _____ van toepassing (goedgekeurd op 16 mei 2002), waarbij

het perceel is gelegen binnen de omschrijving van de zone voor Bulkengebied. De stedenbouwkundige voorschriften stellen dat de zone bestemd is voor de agrarische productie en op het bestemmingsplan is in deze zone een reservatiestrook voorzien naast het tracé van de bestaande spoorweg.

5. De beklaagde houdt voor dat hij voor de handelingen geen omgevingsvergunning moest hebben. Hij beroept zich hiervoor op artikel 5.2, 6° Vrijstellingenbesluit.

6. Artikel 5.2, 6° Vrijstellingenbesluit bepaalt dat een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen niet nodig is voor de plaatsing van sleufsilo's op voorwaarde dat ze worden opgericht binnen een straal van vijftig meter van het gebouwencomplex van het landbouwbedrijf en er geen afvoer wordt voorzien naar de openbare riolering.

Artikel 1.4 Vrijstellingenbesluit bepaalt dat het Vrijstellingenbesluit van toepassing is voor zover de handelingen niet strijdig zijn met onder meer bijzondere plannen van aanleg.

Zoals hiervoor vermeld, situeren de te last gelegde handelingen zich op grond van het toepasselijke BPA in een zone voor Bulkengebied, waardoor in beginsel de vrijstellingsregel van artikel 5.2, 6° Vrijstellingenbesluit geen toepassing kan vinden (zie ook stuk 7).

Specifiek voor het Bulkengebied bepaalt het betrokken BPA dat op die gronden uitsluitend a) hulpgebouwen ten dienste van de agrarische productie mogen worden gebouwd welke in verband met de agrarische bedrijfsvoering niet binnen een bouweigendom kunnen worden geplaatst (zoals één klein schuilhok met een maximale oppervlakte van 25 m²) en b) andere constructies van geringe omvang (zoals terreinafscheidingen in metaaldraad, voerbakken en waterpompen met een maximale hoogte van anderhalve meter).

7. De beklaagde voert aan dat het BPA onwettig is en met toepassing van artikel 159 Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten: het BPA week volgens hem op onwettige wijze af van de voorschriften van het gewestplan.

De beklaagde stelt dat bepaalde delen van het BPA afwijken van de agrarische bestemming van het gebied: bepaalde delen werden van agrarisch gebied omgezet in onder meer woongebied, zone voor horeca en bosgebied. Dit is volgens hem in strijd met artikel 14 van het (toenmalige) decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996. Deze bepaling stelt dat een bijzonder plan van aanleg dat afwijkt van de voorschriften van het gewestplan kan worden goedgekeurd wanneer de gemeente beslist heeft tot het opmaken van een ruimtelijk structuurplan, op voorwaarde dat een ruimtelijke afweging gebeurt mede op basis van het ruimtelijke structuurplan Vlaanderen. Volgens de beklaagde ontbrak bij het goedkeuren van het BPA de toets aan het ruimtelijk structuurplan volledig en is het BPA onwettig.

Als het BPA als onwettig buiten toepassing wordt gelaten, is volgens de beklaagde terug te grijpen naar de gewestplanbestemming als agrarisch gebied. Binnen die gewestplanbestemming geldt de vrijstelling op grond van artikel 5.2, 6° Vrijstellingenbesluit en is er volgens de beklaagde geen sprake van een stedenbouwkundig misdrijf.

8. Binnen het toepassingsgebied van het betrokken BPA ligt het perceel in een zone voor agrarische productie, dus in een agrarisch gebied.

Agrarisch gebied strookt volledig met de gewestplanbestemming van het gewestplan wat betreft het perceel en de plaats waar de constructie werd opgericht.

De voorgehouden onwettigheid van het BPA op grond van de afwijking van de gewestplanbestemming en foutieve toepassing van de afwijkingsmogelijkheid bij gebrek aan een toetsing aan het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen, stelt zich voor het terrein niet. Er moest voor het gebied waarin het terrein zich bevindt geen dergelijke toets plaatsvinden, gezien er geen afwijking is van de gewestplanbestemming.

Het terrein is gelegen in agrarisch gebied, doch de BPA-voorschriften laten de door de beklaagde gestelde handelingen niet toe, zelfs al zijn deze gelegen binnen een straal van vijftig meter van het gebouwencomplex van het landbouwbedrijf.

Het hof merkt op dat de beklaagde de voorgehouden onwettigheid van het BPA nog niet opwierp in de brief die zijn advocaat op 29 april 2022 zond aan het parket (stuk 88). De beklaagde beriep zich toen op het feit dat volgens hem een sleufsilos een constructie van geringe omvang is, zoals bepaald door artikel 5.8.2.b) van het BPA. Dit werd ook voor de eerste rechter gesteld. Het is pas voor het eerst voor het hof dat de onwettigheid van het BPA wordt aangevoerd. Voor het hof wordt dan weer niet langer aangevoerd dat de sleufsilos een constructie van geringe omvang zou zijn.

Dat laatste is de begonnen constructie overigens feitelijk helemaal niet: met 270 m² is er een belangrijke ruimtelijke inname, dus niet een van geringe omvang. Daar moeten dan nog de klaar staande betonnen L-profielen worden aan toegevoegd, zodat er geen sprake van een geringe constructie kan zijn.

De enige telastlegging is voor de beklaagde bewezen gebleven.

9. De beklaagde beging stoutmoedig een stedenbouwkundig misdrijf. Op grond van zijn vergunning van 21 november 2016 wist hij heel goed wat de contouren van zijn vergunde landbouwactiviteit waren. Die vergunning gaf al duidelijk de bekommernissen van de vergunningsverlenende overheid aan, om de landbouwexploitatie te clusteren, met het oog op een voor de goede ruimtelijke ordening aanvaardbare inplanting: de inplanting, mits gewijzigd naar 9,5 meter in plaats van 6,5 meter ten aanzien van de rooilijn, was volgens de vergunning te verantwoorden gezien de nieuwe stal komt op de plaats van de te slopen

stallingen, tussen de bestaande constructies op het perceel. Er werd een bijkomende betonverharding vergund van 303 m².

De beklaagde werd al tot drie maal toe veroordeeld voor diefstallen, zodat hij geen onbesproken strafrechtelijk verleden heeft. Het vermijden van sociale declassering is dan ook geen urgente bekommernis meer bij de straftoemeting. Bovendien zou dit de beklaagde onvoldoende ertoe aanzetten voortaan wel de omgevingsregels na te leven. Dat hij niet eerder stedenbouwkundige misdrijven beging en dat hij volledig vertrouwde op wat zijn aannemer zegde, is geen reden om hem toch de opschorting te gunnen. Bovendien blijkt dat hij wel degelijk wist dat de voorgenomen sleufsilo niet vergunbaar is, gelet op de BPA-voorschriften.

De door de eerste rechter opgelegde geldboete is passend om voldoende duidelijk uiting te geven aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet en om het herstel van het maatschappelijk evenwicht te bevorderen. De geldboete confronteert de beklaagde ook met de maatschappelijke kosten die hij veroorzaakte met het misdrijf.

De geldboete zal de sociale reclassering van de beklaagde niet in het gedrang brengen. Niet is aangetoond dat een veroordeling snel de ronde zou doen en dat hij een slechte reputatie zou krijgen, of dat dit onevenredig declasserend zou zijn. De veroordelingen voor diefstallen die hij al eerder opliep, zullen hiervoor al een grotere impact hebben gehad.

Het gelasten van uitstel van zelfs een deel van de geldboete zou die straf in belangrijke mate haar waarschuwend karakter ontnemen.

De geldboete is te verhogen met 70 deciem. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde er in voldoende mate toe aan de geldboete te betalen.

10. Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf is de beklaagde verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciem tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 61,01 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die sinds 1 maart 2025 na indexatie 26 euro bedraagt.

11.1 De gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur van _____ leidde bij brief van 13 december 2022 een herstellvordering in bij het parket. De Hoge Raad voor de Handhaving uitvoering gaf op 17 november 2022 hierover een positief advies, zodat is voldaan aan artikel 6.3.10 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Deze herstellvordering strekt tot het herstel in de oorspronkelijk staat door:

- het verwijderen van de wederrechtelijke verhardingen op het terrein en dit tot de op 21 november 2016 (stedenbouwkundige vergunning nr. _____ vergunde contour van 151,50 m² achterliggend aan de melkveestal;
- het stopzetten van het gewoonlijk gebruik van de wederrechtelijke handelingen en gronden in het bulkengebied (artikel 5.8 BPA) als sleufsilo's voor opslag van veevoeders of andere grondstoffen voor het melkveebedrijf;
- het verwijderen van de materialen van de verharding naar een daartoe voorzien afvoerpunt en het opslaan van de veevoeders binnen de vergunde contouren van het melkveebedrijf (artikel 4.6 BPA – zone voor landbouwbedrijven in exploitatie als hoofdberoep in bebouwing van cultuurhistorische waarde).

De stedenbouwkundig inspecteur vroeg een uitvoeringstermijn van drie maanden en koppelde hieraan de verbeuring van een dwangsom van 100 euro, per dag dat het herstel niet binnen de gestelde termijn uitgevoerd wordt.

11.2 Artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt:

“Naast de straf beveelt de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;

2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;

3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

Voor de diverse onderdelen van eenzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen gecombineerd worden, bevolen volgens de rangorde, vermeld in het eerste lid. Het bevolen

herstel dekt steeds de volledige illegaliteit ter plaatse, ook al werd die mee veroorzaakt door stedenbouwkundige misdrijven of inbreuken die niet bij de rechter aanhangig zijn.”

Deze bepaling is te lezen in de context van artikel 159 Grondwet, op grond waarvan de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter moet de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid toetsen en onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald heeft het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het hof beoordeelt echter niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

De rangorde van de te bevelen herstelmaatregelen in artikel 6.3.1, § 1, eerste lid, 1°, 2° en 3°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel.

In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt. De concrete vaststelling dat de gevolgen van het misdrijf kennelijk niet verenigbaar zijn met een goede ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden.

11.3 Het is niet aangetoond dat het herstel is uitgevoerd. Dat wordt ook niet aangevoerd door de beklaagde. Hij vraagt integendeel om de afwijzing van de herstellvordering, minstens om een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

11.4 Het gevorderde herstel wordt draagkrachtig gemotiveerd door de herstellvordering. In het positief advies van de Hoge Raad wordt bovendien gewezen op het ruimtegebruik en de

bouwdichtheid die niet inpasbaar zijn binnen de onmiddellijke omgeving en de visueel-vormelijke hinder die onaanvaardbaar is binnen de onmiddellijke omgeving. Dit raakt de goede ruimtelijke ordening.

De beklaagde heeft de mogelijkheid een sleufsilos op te richten binnen de contouren van de vergunde zone. De concrete inplanting van de illegale constructie leidt tot een bijkomende bezetting tot op een bijkomende bouwdiepte. De verharding leunt aan tegen cultuurgronden onmiddellijk ten oosten van het perceel, waardoor de inplanting ruimtelijk des te meer stoort. Door het aanbrengen van de verharding waaiert de agrarische activiteiten verder uit naar de achterliggende (open) ruimte, zijnde zone voor Bulkengebied, en wordt een bijkomende onaanvaardbare ruimtelijke weerslag veroorzaakt op de aanpalende cultuurgronden ten oosten. Dit terwijl er beleidsmatig voor kiest dat de constructies worden opgericht in de voorziene zone (clustering). Dit is visueel erg duidelijk op de verschillende gevoegde foto's. De ruimte-inname van de onvergunde verharding is aanzienlijk, gezien ten opzichte van de landbouwexploitatie, die voor het overige sterk geclusterd is binnen de vergunde zone, zoals beoogd door de vergunningverlenende overheid.

De last die de beklaagde zal ondervinden door de uitvoering van het herstel, weegt niet op tegen de voordelen voor de omgeving bij het herstel van de goede ruimtelijke ordening.

Uit de door de beklaagde verstrekte uitleg in conclusies, blijkt trouwens dat hij intussen de noodzaak om te beschikken over een sleufsilos, heeft opgevangen, gezien hij zijn werkzaamheden, weliswaar zeer sterk volgens zijn zeggen, heeft moeten aanpassen.

11.5 Artikel 6.3.1, § 1, laatste zin, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat het bevolen herstel steeds de volledige illegaliteit ter plaatse dekt, ook al werd die mee veroorzaakt door stedenbouwkundige misdrijven of inbreuken die niet bij de rechter aanhangig zijn.

De handhavingsambtenaar stelde vast dat op de vergunde plannen palend aan de melkveestal een verharding is vergund met een oppervlakte van 151,50 m², doch dat op een luchtfoto een verharding zichtbaar is van 570 m² (stuk 8). Samen met de bijkomende verharding betekent dit (570 m² + 270 m² - 151 m²) 689 m² aan onvergunde verharding op dit deel van het terrein.

De totale onvergunde oppervlakte aan verharding moet voorwerp zijn van het uit te voeren herstel.

De verwijdering van die verharding zal tot gevolg hebben dat het gebruik ervan als (feitelijke) sleufsilos voor opslag van veevoeders en andere stoffen zal ophouden, zodat dit deel kan uitmaken van het herstel.

11.6 Ondergeschikt houdt de beklaagde wat betreft het herstel van de volledige illegaliteit op de plaats voor dat artikel 6.3.1, § 1, laatste zin, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voorziet in een ongelijke behandeling door de strafrechter van de strafvordering en de burgerlijke herstellvordering: de strafrechter kan enkel binnen de contouren van de strafvordering beslissen, terwijl hij voor de burgerlijke herstellvordering een ruimer herstel kan opleggen, zonder hiertoe strafrechtelijk gevat te zijn.

Hij vraagt om hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Nochtans is er geen reden of noodzaak hiertoe. Het antwoord op een vraag in die zin is immers niet onontbeerlijk om uitspraak te doen (art. 26, § 2, laatste lid, Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof).

Er is klaarblijkelijk geen ongelijkheid. Er is immers geen sprake van een ruimer herstel dat buiten de contouren van de aanhangige strafvordering treedt.

De herstellvordering die wordt ingesteld door een bevoegde overheid, *in casu* de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur, behoort tot de strafvordering in de ruime zin, maar is niettemin als een bijzondere vorm van teruggave een maatregel van burgerlijke aard. Vanzelfsprekend kan de rechter enkel het herstel tot een wettige toestand bevelen. Dit zou de rechter niet doen wanneer er op grond van de dossiergegevens kennis is van een illegaliteit die mede veroorzaakt werd door stedenbouwkundige misdrijven die niet bij hem aanhangig zijn. Artikel 6.3.1, § 1, laatste zin, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is dan ook enkel een bevestiging van deze bijzondere vorm van teruggave, als een herstel tot een wettige toestand, en voorziet dan ook geen *ruimer* herstel dan mogelijk is op grond van het aanhangige misdrijf.

Bovendien is de strafvordering in strikte zin een andere vordering dan de herstellvordering die van burgerlijke aard is, zodat er kennelijk geen ongelijke behandeling van kan zijn door de strafrechter.

11.7 Gelet op het talmen van de beklaagde in het verleden om tot het volledig herstel over te gaan en het voortschrijden van de wederrechtelijke toestand, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelde om nu effectief zelf tot herstel over te gaan of over te laten gaan. Een vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregelen verdient vanuit het oogpunt van het algemeen belang de voorkeur, gezien een ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregelen kosten voor de gemeenschap veroorzaakt, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat over de recuperatie van deze kosten.

De beklaagde krijgt een hersteltermijn vooraleer de dwangsom verbeurt, terwijl de hersteltermijn pas loopt vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde reeds vrijwillig kon overgaan tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de gezien de aard en omvang van de werken voldoende ruime termijn welke hem hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna hij pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Het bedrag van de dwangsom per dag dat na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest en na het verlopen van de hersteltermijn geen gevolg wordt gegeven aan het opgelegde herstel, moet voldoende hoog zijn om de beklaagde aan te zetten tot vrijwillig herstel.

Er is geen grond om een maximum voor de te verbeuren dwangsom te bepalen, gezien dit in casu de effectiviteit van de dwang die moet uitgaan van een dwangsom zou beperken, wat nodeloze uitvoeringskosten voor de gemeenschap zou kunnen veroorzaken. Dat de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester tot ambtshalve herstel worden gemachtigd, bij niet-uitvoering van de herstelmaatregelen binnen de gestelde termijn, noodzaken helemaal niet tot het opleggen van een plafond voor de te verbeuren dwangsom, noch maakt dit het niet voorzien van een plafond onredelijk. De beklaagde heeft de uitvoering van de herstelmaatregelen trouwens volledig zelf in handen en kan de verbeuring van de dwangsom of het oplopen van de verbeurde dwangsommen vermijden door het herstel uit te voeren. De uitvoering door de veroordeelde zelf is vanuit maatschappelijk oogpunt te verkiezen en komt ook in eerste orde, gezien de ambtshalve uitvoering opnieuw kosten voor de samenleving veroorzaakt, zonder dat er zekerheid bestaat over het terugwinnen van de gemaakte kosten.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 Taalwet Gerechtshoven.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het beroepen vonnis in al zijn beslissingen, met de enkele wijzigingen dat het bedrag van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand nu 26 euro is, dat het bedrag van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken nu 61,01

euro is en dat de uitvoeringstermijn van zes maanden voor het herstel begint te lopen vanaf de dag dat dit arrest in kracht van gewijsde gaat;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering in beroep, voor het openbaar ministerie begroot op 110,18 euro.

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 27,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 32,16
	€ 100,16
+ 10 % :	€ 10,02
Totaal :	€ 110,18

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en plaatsvervangend magistraat _____ en in openbare rechtszitting van **5 juni 2025** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____